

Елегія-казочка

Володимир Підпалий

І мудрий схід і пишний захід
вели усяк свої човни.
На кришталевій бані неба
ловили зайчика вони...

Як він змагався, як пручався,
лягав і знову уставав,
як від кінця до краю бігав,
сам танцював, сам пригравав.

А ми казали: – Припікає. –
І ображалися: – Пече. –
Немов цигани, ворожили:
втече – чи ні, ні – чи втече?..

Коли ж траплялось: чорні хмари
на небо сунули, як тля, –
на світі все чужим ставало
і в горі плакала земля...

Ми згадували: схід і захід
вели усяк свої човни,
на кришталевій бані неба
ловили зайчиків вони.

А він пручався, він змагався,
лягав, і знову уставав,
і від кінця до краю бігав,
сам танцював, сам пригравав.

І, розмотавши цей клубочок,
шукали рятівний кінець
і уявляли й відчували
очей гарячий промінець
того, котрому схід і захід
уготували рішенець...